

Péntek, 16 óra. A 13.F osztály diákjai buszra szállnak, aztán irány Mosonmagyaróvár! Itt vár minket a szállás a Városi Kollégiumban. Este 6 körül érkezünk. Megkapjuk az ágyneműt, aztán - rövid aklimatizálódás után - az egyik helyi pizzeria felé vesszük az irányt vacsora fogyasztási szándékkal.

Útban a tethely felé kicsit eltévedünk, de sebaj! "Móvár" este is érdekes! :O) Vacsora után még egy kis séta, de a csípős-hűvös idő gyorsan bekerget bennünket a koliba. Ránk is fér a pihi! Másnap sűrű program elébe nézünk!

Szombaton reggeli után fél 8-kor indulás Pozsonyba! Útközben felvesszük idegenvezetőnket, aki hamarosan már nem is "idegen". Tuba Lajosnak hívják, nagyon kedves, barátságos ember, rendkívül érdekesen, színesen, élvezetes stílusban mesél mindenről, amit láthatunk: a pozsonyi hidakról, a Várról, a történelmi belvárosról - ami mesés és nagyon hangulatos! -, történelemről, kultúráról, tradíciókról - a város múltjáról és jelenéről.

Dél körül rövid ebédszünet - hidegcsomag a kolesz konyhájáról -, aztán tovább! Dévényig meg sem állunk. A "pajtikák" kórusban skandálják: "Szabad-e Dévénynél betörnöm..." Hát, ha betörni nem is, de a Morva folyó Dunába ömlő torkolatánál megnézhetjük a vasfüggöny lebontásának megdöbbentő emlékművét. Aztán fel a Várba! Gyönyörű a kilátás a Dunára, a környező tájra - Ausztria is szinte csak karnyújtásnyira van innen. Gyönyörűen süt a nap, festői szépségű a látvány! Igazi esztétikai élményben van részünk - és közben pereg a szó a Vár történetéről idegenvezetőnk szájáról. Lélek és szellem most igazán gazdag táplálékhoz juthat! De, mint mindennek, egyszer ennek is vége kell, hogy szakadjon. "Lóóóra!!!" - és irány Bős!

Öreg délután van már, mire elérjük a duzzasztógátat az erőművel. Szerencsénk van, éppen három uszály várakozik az egyik zsilipkamrában. Ilyet még egyikünk sem látott! A víz lassan-lassan, mégis látványosan emelkedik, aztán a hajók - kettő ukrán, egy bolgár zászló alatt - szabad utat kap, és dohoghat tovább felfelé a Dunán, ami itt hatalmas tó benyomását kelti. Felmegyünk a kilátóba is, ahonnan minden irányban jól belátható az egész létesítmény lenyűgöző méreteivel. A Természet ereje szinte érzékelhetően vibrál a lábunk alatt!

Mielőtt visszaindulnánk szállásunkra, még megállunk a Duna régi medrének egyik szakaszánál, megnézünk még pár vízügyes létesítményt - de már mindenki holt fáradt. Rengeteg szabad levegőn tett séta, rengeteg új élmény van a tarsolyunkban, nem csoda hát, hogy visszafelé a

buszon már többen az álom karjában ringatóznak.

Vacsora, utána néhányan még a "Néni"-vel (Korpics Renáta tanárnő, osztályfőnök) elindulnak valami bulis helyet felfedezni, de ők már a túlnyomó kisebbség - vagy inkább a "kemény mag"?... :O))) A többiek - e sorok írójával egyetemben - inkább pihenőre térnek. "Phúúú!!! Gyönyörű volt ez a nap!!!"

Vasárnap tejfehérségben úszó reggelre ébredünk. Szép, szép.... De a busz csak majd' három óra alatt ér velünk Sopronba. Belejátszik ebbe a menetidőbe az is, hogy az országutat több helyütt javítják, felpályás lezárások is lassítják a közlekedést. A köd persze csak arra vár, hogy elérjük a "Húséges Várost" - máris lebben tova, és felszikkázik a napfény. De nagyon hideg van! Pedig most az a feladat, hogy a diákok egy, a kollégiumi nevelőjük által előre elkészített feladatsort oldjanak meg, amihez bóklászni is kell a városban. Teri néni most nem jöhetett velünk, mert váratlanul megbetegedett - ezzel az ötletes-játékos feladatsorral képviselteti most magát a diákok körében. Míg ők feladatmegoldanak, mi a "Néni"-vel egy kávé mellett beszéljük meg a teendőket - és majdnem elkészünk a déli Széchenyi téri találkozóóról... Röpködnek is a tréfás megjegyzések - hogy t.i. a "tanaraknak" bezzeg, meg azért ők is csak emberek, ugye, meg ilyesmik. :O)))

Ebéd a Perkovátz-ház Daruka-termében... Aki már járt itt, az tudja, milyen hely ez - aki még nem, az lehetőleg ne hagyja ki az életéből, mert IGAZI ÉLMÉNY! Gyönyörű, hangulatos, a *genus loci* - jelenség tipikus esete! Az ebéd nagyon finom, a kiszolgálás lehet-udvarias - a gyerekek megilletődöttségén is látszik, hogy nem akármilyen élmény itt lennünk. Ebéd után egy kis sütizés, ejtőzés, aztán indulás haza - kifáradva, de nagyon szép emlékekkel, életre szóló élményekkel gazdagodva! Délután négyre érünk a kollégiumba - "akkor még holnapra van idő készülni is, nem?... - De TANÁRÚÚÚÚÚR!!!!!!"... :o)))

Köszönet illeti a szervezőket: Korpics Renáta osztályfőnököt, Szakács Attiláné (Teri néni) kollégiumi nevelőtanárt, Rostáné Nagy Rózsát, a pápai kollégium igazgatóját - és természetesen vendéglátóinkat is! Köszönjük mindenkinek, hogy ilyen gyönyörű hétvégét tölthettünk el ezeken a szépséges helyeken!!!!

tici